



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1870/23
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Бранковић, адвокат из Ваљева, ул. Даничићева бр. 4а, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јован Скакић, адвокат из Београда, ул. Мачванска бр. 25, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца и туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П бр. 5937/21 од 20.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П бр. 5937/21 од 20.07.2022. године у ставу првом изреке а жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставау другом изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П бр. 5937/21 од 20.07.2022.године тако што се обавезује тужилац АА да туженом ББ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 73.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати 9.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по ком пословне банке у месту исплате и на дан исплате откупљују страну валуту са законском затезном каматом обрачунатом на

исти начин као износ главног дуга почев од 21.08.2014. године до исплате. У ставу другом обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. Тужени је жалбу изјавио на решење о трошковима парничног поступка из свих законских разлога.

Тужени је благовремено доставио одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована док је жалба туженог основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана пресуда морала бити укинута. По ставу Апелационог суда, супротно жалбеним наводима тужиоца да је побијана пресуда захваћена битном повредом поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, изрека побијане пресуде је разумљива, не противречи сама себи нити разлозима пресуде, у пресуди су дати разлози о свим битним чињеницама који су јасни и непротивречни и о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа, те се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да су тужилац као зајмодавац и тужени као зајмопримац закључили уговор о зајму дана 20.06.2014. године у коме је означен износ од 17.000 евра без камате са роком враћања најкасније до 20.08.2014. године. Закључењу предметног уговора су присуствовали лично тужилац и тужени и супруга туженог ВВ. Без обзира на чињеницу што је у уговору наведено да је тужени као зајмопримац примио новчани износ од 17.000 евра он је фактички примио износ од 14.000 евра, док је преостали новчани износ представљао обрачунату камату од 10% месечно. Тужени је по признаници од 20.07.2014. године тужиоцу на име дуга исплатио износ од 1.400 евра, а потом 20.08.2014. године износ од 1.400 евра, што је тужилац потврдио својим потписом. Дана 23.09.2014. године тужени је тужиоцу исплатио износ од 1.500 евра, а потом дана 20.10.2014. године износ од 1.400 евра, дана 20.11.2014. године такође износ од 1.400 евра, затим дана 07.10.2015. године износ од 700 евра, што је све тужилац потврдио својим потписом и дана 15.10.2021. године је тужени исплатио тужиоцу износ од 8.000 евра по потврди. Тужени је тужиоцу на име закљученог уговора о зајму вратио новчани износ од укупно 15.800 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредбе члана 399

став 1 Закона о облигационим односима којим је прописано да стопа уговорене камате између физичких лица не може бити већа од каматне стопе која се у месту испуњења плаћа на штедне улоге по виђању, а по ставу 4 ако је уговорена камата већа од дозвољене примениће се највећа дозвољена каматна стопа, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован. Тужени је од тужиоца позајмио новчани износ од укупно 14.000 евра, а на који новчани износ је била уговорена камата од 10% на месечном нивоу која је недозвољена, тужени је тужиоцу вратио износ од укупно 15.800 евра, из чега произилази да је тужени у целини измирио дуг који је имао према тужиоцу. Исказу тужиоца да је туженом позајмио износ од 17.000 евра првостепени суд није поклатио веру из разлога што из признаница које су потписане од стране уговорних страна произилази да је тужени тужиоцу враћао износе од по 1.400 евра, што управо представља износ од 10% камате на износ од 14.000 евра колико је фактички тужени и примио на име зајма.

По ставу Апелационог суда, супротно жалбеним наводима тужиоца, чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку. У образложењу побијане одлуке, првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену, те је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и аргументоване разлоге које у потпуности прихвата и овај суд као другостепени.

Наиме, по ставу Апелационог суда неосновано се жалбеним наводима тужиоца оспорава оцена изведених доказа од стране првостепеног суда, конкретно оцена исказа парничних странака и саслушаних сведока, као и писмених доказа. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 Закона о парничном поступку којом је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа која подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази, и која препушта суду савесну и брижљиву оцену доказа. Наиме, према специфичностима конкретног случаја резултатима конкретног истраживања суд слободно, без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања одлучних чињеница сагласно одредби члана 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 ЗПП. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде првостепени суд је извео предложене доказе у погледу релевантних чињеница за одлучивање саслушао је тужиоца и туженог у својству парничних странака, као и сведоке ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, те је правилном оценом њихових исказа, а која је подразумевала и оцену њиховог држања пред судом, међусобну сагласност њихових исказа, као и сагласност са другим изведеним доказима, као и оценом општег утиска који су оставили на суд приликом давања исказа, то је правилно првостепени суд следом изнетог закључио да се исказу туженог и сведока ВВ и ДД може поклонити вера као јасним, логичним, међусобно сагласним у битним чињеницама у вези начина и околности под којим је дошло до закључења спорног уговора о зајму, а да се исказу тужиоца да му тужени није вратио новчани износ примљен на име зајма не може

поклонити вера, с обзиром да приложени и предложени докази не потврђују истинитост његових навода.

Апелациони суд је ценио жалбене наводе тужиоца да првостепени суд утврђује да је тужени на име зајма вратио новчани износ од 15.800 евра јер то произилази из признаница и потврде на којима постоје потписи парничних странака, а да је одбацио постојање самог уговора на ком је тужени својим потписом потврдио да је примио износ од 17.000 евра али је сматрао да су предњи наводи неосновани.

Наиме, првостепени суд је у конкретном случају ценећи исказе саслушаних парничних странака и сведока дао њихову анализу, односно оцену која садржи уверљиво и логично објашњење зашто у погледу одлучне чињенице (износа зајма) поклања веру туженом, а не тужиоцу. Ово тим пре што је тужилац приликом подношења тужбе тужбени захтев поставио на износ од 9.000 евра, да би током поступка, а имајући у виду доказе које је тужени приложио на рочишту за главну расправу од 15.05.2022. године износ потраживаног зајма смањио на износ од 6.200 евра и коначно на рочишту на коме је главна расправа закључена 20.07.2022. године износ зајма смањио на износ од 1.900 евра, што све говори у прилог чињеници да је првостепени суд правилном анализом изведених доказа дао јасно и логично објашњење из којих разлога није поклонио веру исказу тужиоца.

На тужиоцу је био терет доказивања чињеница на које је у тужби и током поступка указао, те како постојање тих чињеница из изведених доказа првостепени суд није могао на поуздан начин утврдити док је тужени са своје стране приложио и предложио релевантне и адекватне доказе, то је правилна одлука првостепеног суда којом је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Апелациони суд је имао у виду и остале наводе жалбе тужиоца али их посебно не образлаже, јер је оценио да се њима правилност и законитост побијане пресуде не доводи у сумњу.

Са разлога напред изнетих донета је одлука као у ставу првом изреке применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде је преиначена, обзиром да трошкови парничног поступка које је тужилац у обавези да плати туженом нису правилно досуђени са разлога што тужени има право и на накнаду трошкова на име судске таксе за одговор на тужбу у износу од 24.400,00 динара, све обзиром на вредност предмета спора по важећој ТТ тако да трошкови парничног поступка чине укупан износ од 73.900,00 динара.

Имајући у виду напред наведено донета је одлука као у ставу другом изреке сходно одредби члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку.

Како тужилац није успео у жалбеном поступку, док је тужени успео у незнатном делу а сачињавање одговора на жалбу није нужна процесна радња (самим тим и такса на жалбу) то је донета одлука као у ставу трећем изреке, а применом одредбе члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић